

Tamara Matevc
Dost mam!

November 2011

DRAMSKI LIKI:

- Starulja

Ženska, okoli 47 let.

Tega, kar govorijo The Vrata, ne sliši.

Pri svojih sedeminštiridesetih občuti več slasti do življenja kot kdaj koli prej.

Najljubša hrana: med.

- The Vrata, na katerih Z ZLATIMI ČRKAMI piše „Ne trkaj!“

The Vrata so slovnično srednjega spola, po videzu sodeč pa nekaj hudo mlado pičoznega.

The Vrata se, kolikor se le da, izogibajo očesnemu stiku s Staruljo in se pretežno naslavlja na publiko.

The Vrata simulirajo: Vi-si-eja oz. Vašega cenjenega administratorja; avtomatski odzivnik 1188 in sprejemno sestro „žvak, žvak, žvak“.

The Vrata spreminjajo ritem, hitrost in način govorjenja glede na to, komu govorijo (publiki, Starulji, sama sebi, Otroku) in kot kdo govorijo (The Vrata, Vi-si-ej, 1188 ali „žvak, žvak žvak“).

- Otrok

Ni nujno, da so čisto vse didaskalijske glasno izrečene, sicer pa otroško vekanje slišita samo Starulja in The Vrata, publika pa ne.

***

Čas dogajanja: 24. december, božični večer ali tam nekje blizu.

Kraj dogajanja: Vse skupaj se začne v čakalnici pred sprejemno pisarno porodnišnice. – V kotu manjka obešalnik za plašče, v drugem kotu pa tiči korektno okrašena kiči umetna jelka, na vrhu katere se blešči zvezda in kaže pot svetim trem kraljem, ki se tam nekje daleč ravno odpravljajo od doma. – Izgubljeno utripanje lučk, pod jelko pa lična iver zibelka, na daljših stranicah motiv čebelnjaka v stilu panjskih končnic. V zibelki v bleščeč papir zavite škatle imitirajo darila.

Različnih velikosti so in okrašene s pisanimi pentljami. – Aja, pa The Vrata: „Zelo visoka in zelo široka vrata. Zelo mogočna. Prezentna (zelo prezentna). Po značaju nekako ... omnipotentna, ker mimo njih se ne pride nikamor. In na The Vratih se bleščijo velike ZLATE ČRKE „Ne trkaj!““. – Na vratih oziroma The Vratih sta še okenček in polička. Na okenčku piše, da je treba na poličko pripraviti zdravstveno kartico ...

V čakalnici Starulja sprejme prihajajoči popadek.

1. Ne trkaj!

THE VRATA: *Publiki*. Dober večer. – Kako lepo, da ste na ta družinski praznik tukaj z nami! – Jaz sem vrata v sprejemno pisarno. Ne kar ena vrata, ampak The Vrata. – *Se zasanjano zazrejo v umetno smrečico v kotu čakalnice*. Ampak danes, na ta čudovit večer pustimo formalnosti. Predlagam, da se kar tikamo, saj bomo kar nekaj časa preživeli skupaj.

Se zavedajo svoje ... dignitete. Kot vidite, jaz smo vrata, zelo visoka in zelo široka vrata, The Vrata. Zelo mogočna. Prezentna (zelo prezentna). Po značaju nekako ... onipotentna, če lahko tako rečemo, ker mimo nas se ne pride nikamor. In na The Vratih (*kažejo nase*) se bleščijo velike ZLATE ČRKE „Ne trkaj!“. *Pozitivno, konstruktivno*. In tukaj imamo Okenček in tukaj Poličko. Polička je zato, da bi ženske položile gor zdravstveno kartico in bi stvari hitreje stekle. *Zdrs iz apriorno konstruktivne drže*. Ampak tega nikoli ne naredijo. In zato sem se bilo, kot boste videli v nadaljevanju, primorano odločit za radikalnejše ukrepe. – *Zelo flegma*. Dokler ni na Polički zdravstvene kartice, ni z naše strani pričakovati nobenega odziva.

Starulja si je za 47. rojstni dan sama kupila 47 rdečih vrtnic in se vpisala na ure solo petja. *Vadi, kolikor ji pač čas dopušča in se z rezultati pretirano ne obremenjuje, v avtu pa ni nikoli več ne pritiska na zavore*. *Ko je opazila, da ji odraščajoča otroka in mož, ki tudi nikoli niso bili predlagani za kakšno glasbeno štipendijo, v prepevanju radi pritegnejo, je bila zelo srečna*.

THE VRATA: Tista tam je ena visoko noseča. Glede na njen velik, velik trebuh zelo, zelo visoko noseča. Glede na njena leta bi čisto komot lahko bila tudi babica ali pa bi lahko imela napihljen trebuh od kakega raka in bi morala čakati pred kako drugo sprejemno pisarno, ampak ne ... raje se je odločila za rizično nosečnost. No seveda, ženske imajo svobodno voljo in o svojem telesu odločajo same. O posledicah pa ne morejo odločati same, ampak na to itak nobena ne pomisli, dokler je še čas. – Visoko, visoko noseča je, ja ... Kot vidite, ravno predihava popadek in očitno gre za prvo porodno fazo. Tehniko dihanja je dobro osvojila, no, pa saj si je očitno vzela zelo veliko časa za vajo. Dolga leta. Sedeminštirideset let. A sem to že povedalo? – Malce neodgovorno z njene strani, ampak danes govoriti o odgovornosti ... danes odgovornost preprosto ni „in“. – Kartice pa seveda ni pripravila. Prva stvar, ki bi jo morala narediti, je ta, da bi na poličko ob naše okence položila zdravstveno kartico. Kaj, če bi se jaz zdaj odprlo? In bi ven prišla sprejemna sestra? Še dobro, da ima sprejemna sestra delo na računalniku! Kako naj jaz vemo, če sploh ima zdravstveno

zavarovanje? In bi jo spet čakali. – Tako, vidite, se izgublja dragoceni čas in modusa neke resnične učinkovitosti se dejansko ne da vzpostaviti. Ne na tak način! – Mislim, lejte jo: kot da je padla z lune! Ljubi bog! In ta ženska se pripravlja, da bo postala odgovorna mati?!

Starulja si med bolečino popadka tiho popeva. Lalalaj ... ralajnananaj... nanaj ... nananj ...

THE VRATA: Malce ... nemarna je. A se vam tudi zdi? Ni slekla plašča, ni odložila kape, ni snela šala, tudi rokavic ne ... Pri svojih častitljivih letih stvari še vedno ne počne v logičnem vrstnem redu ... Se je pa očitno namenila danes roditi. Kar ne pomeni, da bo tudi rodila. – Ženske, sploh starke, si pogosto kar naenkrat nekaj premislijo, spremenijo stališče in grejo domov in pridejo roditi čez dva dni. Tako da je treba biti z odzivom – varčen. Dokler ni ziher, da misli resno, jaz sploh ne odreagiramo več! Včasih pa tudi, če misli resno, ne, ker človek mora sem pa tja v življenju vzeti kako lekcijo. Da se kaj nauči in predvsem, da spozna, kje mu je mesto. No in za to staruljo bi bil res že skrajni čas, a se vam ne zdi?

Popadek mine, Starulja si oddihuje od bolečine. Zagleda številko na listku, ki ga mečka v rokah.

THE VRATA: Na listku, ki ga tista tam visoko noseča starulja mečka med prsti, je zapisana njena številka. Ta listek je odtrgala s čakalnega traku pri vhodu. *The Vrata Starulje ne pogledajo, saj na pamet vejo, kaj počne.* Ozira se po čakalnici, ki se ji zdi zelo prazna. No, seveda je prazna, ko pa razen nje tukaj nikogar ni.

STARULJA: Glede na to številko bi moralo biti tukaj vse črno od žensk, ki so prišle roditi ...

THE VRATA: *Se cinično hahljajo.* Ja, pa res, a ne?

Starulja stopi do The Vrat, na katerih z ZLATIMI ČRKAMI piše „Ne trkaj!“.

THE VRATA: Ne trkaj!

STARULJA: Ja sej ne bom, sej ne bom ...

THE VRATA: *Publiki.* Kot da ne bi pisalo z zlatimi črkami!

STARULJA: *Jo kar ima, da vendarle bi. Ja sej ne bom, sej ne bom ...*

THE VRATA: *Lejte jo – kar postava tu pred nami.*

STARULJA: *Zelo jo ima, da vendarle bi. Ja sej ne bom, sej ne bom ...*

THE VRATA: *In razmišlja: Bi ali ne bi potrkala. To je zanjo zdaj vprašanje. Bi ali ne bi, bi ali ne bi, bi ali ne bi ...*

STARULJA: *Pogleda na listek. Šestinštirideset jih je pred menoj. Ja kje pa so ...? Premakne se do stola in sede nanj.*

THE VRATA: *Se repenčijo. Ja kje pa so, kje pa so? Mogoče pa rojevajo. Mogoče so šle na kavo. Jih pač ni. Ti si sedeminštirideseta in daj mir!*

STARULJA: *Pa ne mi rečt, da jih zdaj not šestinštirideset rojeva!*

Gre zopet do vrat, do The Vrat, in se zagleda v ZLATE ČRKE.

THE VRATA: *Publiki. Z ZLATIMI ČRKAMI piše „Ne trkaj!“ in nič ne pomaga! Vse so iste!*

Starulja zre v zlate črke. Kdo ve, kaj si misli. Mogoče misli na lepo pesem, saj nekaj drobno popeva.

THE VRATA: *Publiki. Lejte jo!*

Starulja zre v zlate črke. Kdo ve, kaj si misli. Danes zjutraj ji je mlajša hči zapela pesem.

THE VRATA: *Publiki. Lejte jo! Kaj smo reklo?*

Starulja zre v zlate črke. Kdo ve, kaj si misli. Opoldne jo je poklical sin in povedal, da je pri glasbeni vzgoji dobil prvo štirko.

THE VRATA: *Publiki. Nič ne pomaga!*

Starulja zre v zlate črke. Kdo ve, kaj si misli. – Zvečer ji je mož pripovedoval, kako je bilo čez dan v službi. Ko je zlagal stvari na polico, je šef nehote pritegnil in še celo stranka in glavna blagajničarka, posluhu pa so šle vse kocine pokonci in je zbežal iz trgovine, kolikor ga je sploh bilo.

THE VRATA: *Publiki.* Vse so iste!

STARULJA: Kako vreme imamo.

Gre nazaj. Sleče plašč in šal in kapo, kapo potisne v žep plašča, šal v rokav plašča in šele potem vidi, da nima plašča kam obesiti ... – Popadek. Spoti se od bolečine. Zamerljivo pogleda The Vrata. The Vrata pa se za pogled na videz prav nič ne zmenijo.

THE VRATA: *Publiki.* Malomarna je. Stara in malomarna. Nezrela. Neodgovorna. Bajе dva otroka že ima. In si gre pri teh letih naštimat še tretjega! Misli, da če je šlo prvič in drugič v redu, da se tretjič ne more zakomplicirat. Da je ona nad tem. Pri vsej gužvi na tej naši materi zemlji bi bilo bolj pragmatično, da se posveti prvima dvema, da kaj ustvari zanj, da ju suportira, da bosta dobro jemala lekcije, da ju dobro pripravi na življenjske izzive in da ju tudi pošlje na kak tečaj tujega jezika, recimo. Ne pa, da si gre pri teh letih omislit še tretjega pankrta, sploh ker ... Lejte, to je lahko rizično. Veste, včasih se stvari kar zakomplicirajo. Prvič in drugič morda ne, tretjič pa ja! Sploh tam, kjer hočejo ženske kaj po svoje. In tretjerodke pridejo pogosto z neko nonšalantno samozavestjo, češ me pa že vse vemo. In pridejo kar same, kar brez mož. Logično, ker bog ve, če je ta, ki si ga je zdaj naštimala, sploh možev in če je mož sploh opazil, da je noseča. – Ni vrednot, nobenih vrednot ni več.

STARULJA: Ja, nič.

Odločno se napoti do The Vrat. Potrkala bo!

Na The Vratih se ZLATE ČRKE „Ne trkaj!“ ostro zasrepijo vanjo.

Starulja pa se ostro zasrepi nazaj.

THE VRATA: *Vidno zgrožena.* Ja, mislimo, no!

2. The Vrata kot Visiej

The Vrata bliskovito simulirajo zvonjenje skajpa.

Starulja se vrne do stola, iz torbice potegne ipad in sede. Ne najde udobne pozicije, zelo jo boli križ in sploh vse tam spodaj ... Se javi na skajp, The Vrata planejo.

THE VRATA KOT VISIEJ, VAŠ CENJENI ADMINISTRATOR: Ja, dober dan, Visiej tukaj, prosim, če gremo lahko na videocall, da preverimo identiteto.

STARULJA: Prosim?!

THE VRATA KOT VISIEJ, VAŠ CENJENI ADMINISTRATOR: Visiej, Vaš cenjeni administrator! Vključite videocall, gospa!

Napove se nov popadek.

STARULJA: Jaz vas ne vidim.

THE VRATA KOT VISIEJ, VAŠ CENJENI ADMINISTRATOR: To ni pomembno, pomembno je, da vas vidim jaz. Vaša davčna številka?

STARULJA: Samo trenutek. *Skuša predihati in preživeti popadek, brska po torbici, išče denarnico, ne najde številke. Zakaj pa potrebujete mojo davčno številko?*

THE VRATA KOT VISIEJ, VAŠ CENJENI ADMINISTRATOR: *Skuša duhovičiti.* Bi vam bilo bolj všeč, da vas vprašam za številko vašega transakcijskega računa? – Gospa, to je davčna kontrola!

STARULJA: A bi lahko morda čez kakšen teden ... V porodnišnici sem, ravno sredi popadka ...

THE VRATA KOT VISIEJ, VAŠ CENJENI ADMINISTRATOR: Glejte, gospa, brez zamere, smo v času krize in državni uslužbenci smo, kot dobro veste, zadnje čase plačani tudi glede na učinkovitost, zato predlagam, da opravimo kar se da neboleče in hitro. Prosil bi vas za vašo davčno

številko.

STARULJA: Žal, nimam je pri roki. Pokličite na davčno.

THE VRATA KOT VISIEJ, VAŠ CENJENI ADMINISTRATOR: Gospa, jaz sem davčna, vendar nimam povezave s sosednjo pisarno, kjer imamo evidentirane davčne številke! Vi ste mi dolžni povedati vašo davčno številko, saj smo pri pregledu vaše davčne napovedi ugotovili, da imate relativno nizke dohodke glede na vaše premoženje, in bi želeli to preveriti.

STARULJA: A ste vi prepričani, da ste poklicali pravo osebo?

THE VRATA KOT VISIEJ, VAŠ CENJENI ADMINISTRATOR: Aha, gre torej za pomoto. No drugič pa bolj pazite in se ne oglašajte na klice, ki niso namenjeni vam. Srečno!

Pogovor je prekinjen, Starulja, očitno vajena vseh možnih takih in podobnih nonsensov, bolj pri popadku kot pri absurnosti tega klica. Ker ni prvorodka, ve, da stvar napreduje, in preprosto rada bi bila pregledana. Gre do The Vrat, odločna, da bo potrkala, srdito srepenje gor ali dol.

3. The Vrata kot 1188

The Vrata bliskovito simulirajo telefonski klic. Starulja za trenutek okleva, potem pa vseeno v žepu plašča poišče mobi in se oglasi. The Vrata planejo.

THE VRATA KOT 1188: Pozdravljeni, poklicali ste 1188. Enostavno, spretno in povsod.

STARULJA: Halo?!

THE VRATA KOT 1188: Pozdravljeni, poklicali ste 1188. Enostavno, spretno in povsod.

STARULJA: Em ... ne? Nikogar nisem klicala, informacij pa sploh ne.

THE VRATA KOT 1188: Iščete telefonsko številko sprejemne pisarne v porodnišnici.

STARULJA: Ne, ne iščem je, stojim pred vrati

THE VRATA: The Vrati!!!

STARULJA: sprejemne pisarne porodnišnice in ...?

THE VRATA: Počakajte trenutek, vežem.

STARULJA: ... pa, hudiča?

THE VRATA: Počakajte trenutek, vežem.

STARULJA: To je neka zajebancija. *Že skoraj prekine, toda The Vrata zelo pohitijo.*

4. *Žvak žvak žvak*

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI PISARNI PORODNIŠNICE: Sprejemna pisarna porodnišnice, Zelo zaposlena sestra *žvak žvak žvak* pri telefonu, prosim?

STARULJA: Pa to ni res ...

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI PISARNI PORODNIŠNICE: Kaj se delate norca od mene *žvak žvak žvak*?!

STARULJA: Dober dan, najbrž je pomota ...

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI PISARNI PORODNIŠNICE: So popadki lažni *žvak žvak žvak* ?

STARULJA: Ne, niso lažni, popadki so pravi, ker ...

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI PISARNI PORODNIŠNICE: Ja, kako pa veste, da so pravi *žvak žvak žvak*, kaj pa, če so lažni?

STARULJA: To ni moj prvi otrok, sem že dvakrat rodila ...

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI
PISARNI PORODNIŠNICE: To še ne pomeni, da veste vse in da zdaj niso lažni. Lahko da so lažni.
Zelo verjetno so lažni. *Žvak žvak žvak.*

STARULJA: Če sva že na zvezi ... tu pred vrati

THE VRATA: The Vrati!!!

STARULJA: čakam že kar nekaj časa, imam številko 47, ampak ne vem, če ni to kaka pomota, ker
nikogar razen mene ni tukaj, tako da ...

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI
PISARNI PORODNIŠNICE: Ne, pa ni pomota. *Žvak žvak žvak.*

STARULJA: Kje pa je ostalih 46?

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI
PISARNI PORODNIŠNICE: Lejte, gospa, jaz bi prosila, da se v naše strokovno delo res ne
vmešavate, a je prov *žvak žvak žvak.*

STARULJA: Ja rodit sem prišla.

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI
PISARNI PORODNIŠNICE: Pa ne z lažnimi popadki, lepo vas prosim *žvak žvak žvak.*

Popadek, hud.

THE VRATA KOT Z ŽVEČILNIM GUMIJEM ZELO ZAPOSLENA SESTRA V SPREJEMNI
PISARNI PORODNIŠNICE: Ja no dajte se malo sprostit, no. *Žvak žvak žvak.* Nehajte letat po
čakalnici gor in dol, saj niste sami. Halo?! *Žvak žvak žvak.* Halo?!

Starulja prekine, glede na popadek čuti, da se njen čas resnično bliža.

5. Knock, Knock, Knocking

STARULJA: Ah kurc!

The Vrata skoraj padejo s tečajev.

Starulja prekine zvezo, gre do The Vrat, besno zignorira bleščanje ZLATIH ČRK „Ne trkaj!“ in odločno zapoje. –

STARULJA: Knock-knock-knockin' on heaven's door.

The Vrata prestrežejo trkaj in ga pogoltnejo. Žvečijo zlobno in tiho in paše jim. S priprtimi očmi gledajo Staruljo, ki ji nekaj ni jasno. Ne ve natančno, kaj, ampak nekaj ni, kot bi moralo biti. Kot bi ji spodneslo trkaj.

Starulja zapoje še enkrat. STARULJA: Knock-knock-knockin' on heaven's door. – The Vrata ob tej predrznosti zaripnejo, vseeno pa jim uspe prestreči tudi ta trkaj. Žvečijo, žvečijo.

STARULJA: Halo?! Oprostite, a je kdo not? Poje. Knock-knock-knockin' on heaven's door!

Popadke imam, me lahko kdo pregleda?

THE VRATA: Ne ljubica, nihče te ne more pregledat, ker te nihče ne sliši.

STARULJA: Poje. Knock-knock-knockin' on heaven's door! Knock-knock-knockin' on heaven's door. – Halo, a me kdo sliši?!

THE VRATA: Potrpežljivo, medtem ko se bašejo z zvokom. Ne ljubica, nihče te ne sliši.

STARULJA: Poje. Knock-knock-knockin' on heaven's door! Se skuša zbrati. Okej, saj bo, saj bo.

THE VRATA: Ne, to pa sploh ni nujno.

STARULJA: Mogoče so šle pa na malico.

THE VRATA: Ne, že eno uro so nazaj z malice.

STARULJA: Najbrž je kak nujen primer.

THE VRATA: Ja, šestinštirideset nujnih primerov je pred tabo.

STARULJA: *Pogleda svojo številko.* Sedeminštirideset. To mora biti neka pomota ...

THE VRATA: Ne, pa ni. Je absurdno, ampak pomota pa ni ...

STARULJA: Saj pa bo gotovo kdo prišel.

THE VRATA: Ne, ljubica, pa ne bo, ker nisi dala zdravstvene kartice na to poličko pred okenček.

STARULJA: Mogoče bi pa morala dati zdravstveno kartico na poličko. *Položi na poličko zdravstveno kartico.*

THE VRATA: Ja ne, zdaj je pa že prepozno, to bi morala narediti prej. Sorči. *Frcnejo kartico s poličke na tla.*

STARULJA: Au, au. To je zdaj pa že na gosto. *Poklekne ob stol in diha.*

THE VRATA: *Publiki.* Jaz mislimo, da je jedla kemijo. No, vidite. Tule ne čisto klasični popadki so živ dokaz, da je med nosečnostjo jedla kemijo. Zdaj se pa čudi, da ima lažne popadke! Če ne bo drugih posledic, bo to še dobro. Je pa res, da bo potem to zanjo še ena zamujena lekcija, iz katere se ne bo nič naučila.

STARULJA: *Med popadkom, sama sebi.* Saj če ne bi bila medenična, sploh ne bi prišla ...

THE VRATA: *Publiki.* Aha! A ste slišali to?! Misli, da lahko kar sama zrihta. In misli, da kaj ve o medenični! Otrok se pogosto, zelo pogosto obrne v zadnjem trenutku, ampak ženske seveda že mesec dni prej delajo paniko, tako da postane otrok ves stresat, v krču in se dejansko ne more več obrnit in je pol treba ... saj veste, vakuum, pa klešče ..., ja, se rado kaj zakomplicira. *Se privoščljivo hahljajo.* – *Publiki.* Preprosto ne razumejo, kdo je tu glavni. Pridejo z vsemi mogočimi

stvarmi v glavi in zanima jih vse drugo razen tega, kako se umirit za porod. Mislim, jaz tega ne bom več dalje gledalo. Ne gre. Enkrat za vselej je treba s tem prekiniti. Se umirit. Če misli ta starulja tu še naprej takole histerizirat, potem ne bo nič. Ne bo nič in pika! – Ne, dokler smo jaz na tečajih!

6. Porod.

Starulji odteče voda.

STARULJA: Kaj je to?! Polulala sem se?!

THE VRATA: Ne, pa se ni.

STARULJA: Voda je. Voda mi teče, voda mi teče ...

THE VRATA: Ja zapri pipo, ne? *Se jim zdi strašno dobra šala. – V EPP stilu.* Če vam teče voda, je rešitev kar pri roki: zaprite pipo! – Kopalnico ima! Kopalnico ima!

STARULJA: *Navali na The Vrata, ki komaj utegnejo sproti požirati trkaje.* Na pomoč! Voda mi je odtekla, zdaj gre najbrž zares, prosim, naj kdo že pride! Medenična je! Potiskat moram, potiskat moram, prosim naj mi pride kdo pomagat! *Si sleče spodnje hlačke, prestrašena je.*

Ropota po vratih, po okenčku, The Vrata pa se mastnih trkajev prav nemarno prenajedajo.

THE VRATA: Ma lejte, kaka agresija! *Publiki.* Ampak sestre zdaj ne bo, ker ima nujno za vpisat še eno statistiko. C c c c ... Ona misli, da bo kar rodila. Ma ne gre to tako hitro. In se rado kaj zakomplicira, sploh pri teh letih ...

Starulja se obesi z rokama na obešalnik, ki ga ni, in predihava popadke. Popadki so pogosti in jo silijo k potiskanju. Vendar nekaj ne gre, nekaj se zatika.

Odpre se okence na The Vratih in The Vrata izpljunejo šop praznih obrazcev.

THE VRATA: *Nahrulijo Staruljo, ki jih, še dobro, ne sliši.* Ne kar rodit, halo! Treba se je držat procedure. Najprej izpolnit obrazce in podpisat izjavo, da se strinjate s svojo krivdo, če bo šlo kaj

narobe. *Pomežiknejo publiki*. To je zdaj novost, ki smo se jo jaz domislilo. Ampak pomaga, da ženske pogledajo na porod malo bolj ... odgovorno. *Mimogrede s pogledom zopet ošvrknejo Staruljo*. – *Res poznavalsko, z vso teorijo na polički*. Od teh popadkov ne bo nič. Lahko, da bolijo, ampak haska od njih pa ne bo! *Kljuka od The Vrat se podaljša do Starulje in preveri situacijo*. – O lej, lej, nogice že ven gledajo ... O, madona! Res je medenična!

Starulja pritiska, vendar se je otrok, kot vse kaže, zagozdil. Okence se odpre, kljuka šine do poličke in pograbi prvo pomoč za medenično vstavo: rdeč generik, zelen generik, straniščno metlico in Mister Muscula. Intravenozno bo treba. Saj bomo jaz (*Jaz je postal zdaj malo manjši*.) rešila, saj smo za to tu, a ne, na jaz se je mogoče zanest ... *Starulji zmanjka moči, zgrudi se in zdi se, kot da je izgubila zavest. The Vrata jo odnesejo na mizico. Spretno ji vlijejo v usta rdeč generik in zelen generik, se ji usedejo na trebuh, primejo otročička za nogice in vlečejo, vlečejo*. – Ne gre. – *S ščetko za čiščenje steklenic očistijo porodni kanal. Ker porod ne napreduje, si pomagajo še z Mister Musculom* „Polovico vsebine vlijte v odtok, tudi v primeru stoječe vode, in počakajte pol ure. Splaknite z vodo.“ ... *Porodni kanal se sprosti in otrok pade na tla*.

Otrok se skobaca na noge in zakroži po prostoru, popeva lalalaj ... ralajnananaj... nanaj ... nananj ... Vrne se do Starulje, jo z neko logično samoumevnostjo čisto spokojno poboža po laseh in poljubi na čelo. – *Popevaje zopet obkroži prostor. Ustavi se pred kičasto jelko v kotu, opazuje utripanje lučk, njegovo zanimanje zbudi lična zibelka iz iverke, poslikana s čebelnjakoma alla panjske končnice. Z nje zmeče v bleščeč darilni papir zavite škatle, jo postavi predse in jo začne kot avto potiskati sem in tja po čakalnici. Slišimo njegov odločni bzzzzzzzzzz*.

STARULJA: *Se počasi prebuja iz kome. Fantek je.*

Krvavi kot zaklan prašič. The Vrata ji na hitro zašijejo presredek, Starulja tuli. – *Še vrečka ledu med noge, in kar se The Vrat tiče, je to daleč nad tem, kar bi lahko človek od kakih vrat tudi v znanstveni fantastiki pričakoval ...*

THE VRATA: *Kar se jaz tiče, je to daleč nad tem, kar bi lahko človek od kakih vrat tudi v znanstveni fantastiki pričakoval ... Stečejo za otrokom in hinavsko grulijo*. O, ti luštkan, luštkan, sladki mali buc, buc, buc! Ja, srček, srček, srček mali. – *Spakujoče deklamirajo*. – *Za mamina ušesa najlepší je zvok, ko prvič po rojstvu zajoka otrok*.

STARULJA: *S pogledom sledi svojemu bzzzzzzzzzz fantku. Ko dirja mali mimo mize, ga ujame v naročje, dvigne k sebi in si ga ogleda. Zdravo. Jaz sem tista, ki te je rodila. Ime mi je Starulja. Lahko mi rečeš mama, če hočeš. Kdo si pa ti?*

OTROK: *Bzzzzzzzzz.....*

THE VRATA: *Publiki. No, to je bila zdaj ena iskrena, globoka in ta prava materinska replika. „Kdo si pa ti.“*

STARULJA: *Spodobi se, da se predstaviva drug drugemu. No, kdo si ti?*

OTROK: *Bzzzzzzzzz.....*

THE VRATA: *Niti imena mu še ni izbrala. Če bi bil morski prašiček, bi pa imel že tri imena. Afektirano in neiskreno. Ampak lejte ga, a ni luštkan, luštkan, bu, bu, bu.*

OTROK: *Zapoje. lalalaj ... ralajnananaj... nanaj ... nananj*

STARULJA: *Imaš glas.*

THE VRATA: *Lejte jo, lejte jo, lejte jo ... niti na kraj pameti ji ne pride, da bi ga pristavila k prsim. Zihér ni nobenega od onih dveh, za katera pravi, da ju že ima, zares dojila!*

STARULJA: *Pristavila te bom k prsim.*

THE VRATA: *Bomo videli, če ga sploh zna pristavit k prsim.*

STARULJA: *Imam malo treme, veš, kar se dojenja tiče. Starejša dva, tvojega bratca in sestrice nisem dojila, ni šlo. Zajoka.*

THE VRATA: *To, kar zna vsaka živalska samica, je tem modernim ženskam španska vas ...*

OTROK: *Zapoje. Lalalaj ... ralajnananaj... nanaj ... nananj.*

STARULJA: *Se potolaži, se razveseli. Imaš glas. To je dobro. Dajva.*

7. Dojenje.

Starulja si razgali dojko in gleda otroka.

Otrok se dotakne Staruljine dojke, zagrabi, požveči, ne ve točno, kaj bi.

THE VRATA: Ampak je že kar malo uvela, ne? Jaz mislimo, da ni preveč dobro ohranjena. Čeprav danes ženske imajo možnost ostati dolgo privlačne. Samo ene se okrog tega nič ne pomujajo, pol se pa čudijo, če jim gre zakon v franže. Vprašanje je, če tale tu žensko slast sploh še čuti ... No pa saj je zdaj, glede na to, kako je bila spodaj potrgana, s tem najbrž definitivno konec.

Otrok nemo hlipne.

THE VRATA: Otrok joče. Vsaka mama bi videla, da otrok joče.

Starulja odločno potisne otroško glavico k svoji bradavici.

THE VRATA: So ženske, ki jim dojenje enostavno ne steče, ki nekako naravno nimajo v sebi te materinske danosti.

In otrok se od njenih prsi prav tako odločno odrine in glasno nemo, nemo veka.

STARULJA: Prosim nehaj se dret, nehaj se dret, nehaj se dret!!!

THE VRATA: *Komentirajo Staruljin povišan glas. O, o, o, o, o ....?! – Zopet s publiko.* Dojenje je naravnost čudež narave ... Ko jaz razmišljamoo tem, nam vedno stopijo solze v oči.

Otrok potisne Staruljo proč od sebe in se gre skrit v kot, sesa palec.

THE VRATA: Pri zanemarjenih otrocih je sesanje palca včasih edina stvar, s katero se lahko tolažijo v svojih stiskah. Je pa res, da lahko privede do resnih težav z zobmi pa tudi do nepravilne izgovorjave.

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Iz teh jošk ne bo mleka.

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Iz teh jošk že ne bo mleka.

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Da bi bilo v teh joških kaj mleka?! *Prezirljiv prh.*

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Niti kaplje.

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Niti kaplje mleka.

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Iz teh jošk ne more bit omembe vredne kaplje mleka.

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Iz teh jošk že ne bo mleka.

Starulja gleda otroka. STARULJA: Šit. Iz prsi si skuša iztisniti kako kapljo mleka. Mukoma kaneta ena ali dve, Starulja ju prestreže v plastični kozarček.

THE VRATA: Iz teh jošk že ne bo mleka.

Starulja gleda otroka.

STARULJA IN THE VRATA: Iz teh jošk že ne bo mleka.

Starulja vstane in nese dve kaplji mleka otroku, ponudi mu kozarček, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga skuša zbiti iz rok.

Starulja mu ponudi kozarček z dvema kapljama mleka, otrok ji ga zbije iz rok.

THE VRATA: Ta revščina, ki je lihkar odletela po tleh, je bil kolostrum. Zelo malo ga je, in če je zamujeno, je to v resnici velika škoda, saj je izjemno bogat z beljakovinami in protitelesci. Mi v stroki mu rečemo tudi prvo otrokovo cepivo, ima namreč zasluge za kar polovico novorojenčkove odpornosti. –

Starulja ga brutalno brcne.

THE VRATA: A ste videli to?

Starulja ga brca.

THE VRATA: A ste vi to videli?!

Starulja ga brca.

THE VRATA: Brca ga.

Starulja ga brca.

THE VRATA: Svojega otroka brca!!!

Starulja ga brca.

THE VRATA: Naj kdo pokliče policijo, socialno in na psihiatrijo!

Starulja ga brca.

THE VRATA: Vsi vi ste priče!

Starulja ga brca.

THE VRATA: A ste videli to? Brca ga, svojega otroka brca.

Starulja se polomljena in krvava od svojega brcanja zloži po tleh.

THE VRATA: Prav ji je!

OTROK: Nepoškodovan. Josip Murn: Sneg. – Brez konca padaš, drobni sneg,
na tihi gozd in na poljano,
nekje kraguljčki, hitri beg,
spet molk za mano in pred mano.

Starulja zbrcana leži na tleh in se ne premakne.

Kaj moč mi, čas, kaj si mi dan?
Kar bilo – kot v sneg zakopano!
Kar bode – kot ta tiha plan

brez konca širi se pred mano.

Starulja zbrcana leži na tleh in se ne premakne. Odpre oči.

Starulja zbrcana in z odprtimi očmi leži na tleh in se ne premakne. Pomisli, da če bi ji potem, ko se bo premaknila, uspelo najti kje kako okno, bi se lahko morda vrgla dol na asfalt, težko pa bi se metala v steno.

Otrok poišče v Staruljinem žepu drobno beležko in navaden svinčnik.

Piše.

Piše, piše.

Starulja sede, v žepu najde čik in vžigalnik, prižge si.

Kadi.

Kadi, kadi.

THE VRATA: Publiki, medtem ko na polički že pripravljajo vse, kar potrebuje skrbna mati, da z umetnim mlekom nahrani otroka: vodo, prah, stekleničko. No, zdaj se je odločila (namigujejo na njeno kajenje), da ga zaduši z dimom! Odkar smo jaz v tečajih, nisem srečalo še niti ene kadirke, ki bi se znala res it mamu. Kadirke preprosto ne morejo bit vzorne matere. Edino, kar bi jo še lahko rešilo, je, da bi zdaj prišel oče tega otroka in jo dvakrat pošteno usekal okoli ušes, da bi se spomnila, kje ji je mesto! Stvari bi se hitro uredile, še dojenje bi steklo in mleko bi špricalo v potokih, da bi ga lahko še na Kitajsko izvažali! – Tako pa o očetu, razen da brunda, ko tale Starulja poje, ne vemo še sploh nič. Lahko, da je celo homoseksualec! In ni izključeno, da se tale sedeminštiridesetletnica ni samooplodila, mislimo pri vseh kozmetičnih poskusih, ki jih ženske delajo na sebi danes! No, saj to se mi je zdelo že od vsega začetka, pa nismo hotela na glas ... Mislim, recite, karkoli hočete, ampak naravno to ni. Nič od tega. Lahko da se družba spreminja, lahko so raziskave, ki sicer, kolikor je nam znano, niso bile nikoli uradno potrjene, pokazale karkoli, ampak čisto naravno pa to ni in pika konec!

8. Steklenička.

Starulja ugasne čik in stopi do The Vrat. Vzame s poličke pločevinko umetnega mleka, preleti navodila in zameša.

THE VRATA: *Publiki*. Ko mama enkrat ponudi otroku stekleničko, je dojenje adijo. Za vedno zamujena priložnost. So stvari v življenju, kjer ni popravnega izpita. Recimo dojenje je že ena takih.

Najprej mlečno mešanico pokusi sama.

In The Vrata ob tem vnosu bacilov zgroženo zavijejo z očmi.

Potem s cuceljem nežno podrsa po ustnicah pišočega otroka.

Otroku ni do hrane, pač pa do poezije. Piše dalje, piše, piše, v drobno mamino beležko in z navadnim svinčnikom.

Starulja mu špricne mleko na ustnice.

Otrok preneha s pisanjem in povoha zrak okoli sebe ...! Njegova usta iščejo cucelj, ga najdejo, otrok potegne, usta napolni mleko, končno, hrana, hrana, OTROK reče s polnimi usti MAMA MAMA.

STARULJA: ?

Hrana, hrana, hrana, hrana, topla hrana, polna usta hrane, pogoltno pije.

Starulja sede poleg njega na tla in nasloni glavo na kolena in jih objame. Prisluskuje hlastajočemu zadovoljstvu svojega otroka.

THE VRATA: *Ob tem spokoju pošteno znervirana*. Veliko žensk govori o izkušnji dojenja kot o nečem najbolj čudovitem, kar se lahko ženski zgodi. So tudi primeri, ko so na začetku kakšne težave, bodisi z bradavicami, recimo tudi vnetje dojke zna biti velik problem, včasih dojenje ne steče takoj in si je pač potrebno pomagati s kakšnimi črpalkami in podobno. In dejansko so ženske, ki so prave mučenice, ki si več kot zaslužijo, da bi jim otrok postavil spomenik na grob. So take, ki znajo dojiti na obeh dojkah hkrati. Praksa dojenja ne pozna primera, ko dojenje ne bi steklo, če je ženska res dovolj dolgo vztrajala. In večini uspe. Manjšina je problematična, manjšina, vedno je samo manjšina tista, ki je problematična. Večina pa kljub temu vedno znova dokazuje, da se da. Lahko nam verjamete, govorimo vam iz prve roke, tukaj sem res videlo že marsikaj. – Občutek sreče, ki ga ima mati ob zavedanju, da je svojemu otroku lahko dala tisto, kar je zanj res najboljše. Pa tudi, če je morala malo potrpet ... Veliko žensk se nam zaupa, da si sploh ne predstavljajo trenutka, ko bo treba z dojenjem nehat. Nekatere na skrivaj dojijo, vse dokler ni otrok star šestdeset in več.

Otrok pije tako hlastavo, da se mu zaleti in se začne dušiti.

Starulja ne naredi ničesar, da bi mu bilo lažje, The Vrata pa ga v upanju na nov zaplet pozorno motrijo.

Otrok se izkašlja in pije dalje.

Zaplet odpade. Škoda. THE VRATA: Dojeni otroci tudi skorajda nimajo trebušnih krčev. In zelo redko se jim zaleti, skoraj nikoli. Nimajo problemov z zaprtjem, ne bruhajo in dojeni otroci imajo zelo redko vneta ušesa. Skoraj ni primera, da bi imel doječič se otrok vneta uho. Če pa že, sigurno! ne potrebuje antibiotikov.

Otrok izprazni stekleničko in si gre pripraviti še eno dozo. Staruljo sili na smeh ob tej neizmerni lakoti. Otrok se vrne, ne sede poleg nje, ampak se ji skobaca v naročje.

9. Prvi otroški nasmeh.

THE VRATA: Ampak vnetje čudežno ozdravi že kaplja, ki jo mati iz svoje dojke nežno kane v otročičkovo uho. Potem – dosti manj verjetno je, da bi dojeni otrok zbolel za klopnim meningitisom, sladkorno boleznijo ali da bi imel povišan holesterol. Dojeni otroci so odpornejši proti otroškim boleznim, še posebej proti mumpsu in ošpicam. Pri dojenih otrocih so izjemno redki primeri otroške paralize. In tudi v odrasli dobi praviloma nimajo povečane telesne teže in ne poznajo dehidracije. Dojeni otroci prej spregovorijo, prej shodijo in niso ne hipotoni ne hipertoni, ampak ravno prav tonirani in prijaznejši. – Prestavljanje z dojke na dojko pa izjemno pozitivno vpliva na razvoj koordinacije. Zelo veliko vrhunskih slovenskih športnikov, umetnikov in znanstvenikov je bilo vsaj prvih šest mesecev izključno dojenih.

Otrok zdaj ne pije več pogoltno in besno in nenasitno, ampak uživaško in spokojno. Starulja ga opazuje.

Tudi otrok začne počasi opazovati okolico okoli sebe. Najprej Staruljo. Njeni lasje ga žgečkajo po rokicah, po ličkih in nosku, odmika jih in zopet sega ponje, piha vanje, jih navija na prstek, pocuka in se zasmеji.

STARULJA: Nasmehnil se je! *Kaj je veliki pok v primerjavi s prvim otroškim nasmehom? Kaj Adam in Eva, kaj Abraham in voda na Marsu, elektrika, vlak, kontracepcija, rentgen in ultra zvok?*

The Vrata s strani pogledujejo na materi in otroka in so do tega nasmeha zelo skeptična. Bi kaj rekla in tudi bojo.

STARULJA: Nasmehnil se je! Nasmehnil se je! Sestre! Kje je kdo? Moj otrok se je nasmehnil! Halo!!! – *Poišče v torbici mobitel in pokliče na 1188. Moj otrok se smeji! Moj otrok se mi je nasmehnil! Se vrne k malemu in se popolnoma evforična potopi vanj.*

THE VRATA: *Zelo skeptično.* No ja. To ni bil ravno nasmeh. To je bilo bolj podobno refleksu. Ali pa krču. *Publiki, zelo objektivno.* Raziskave, ki so jih naredili na Inštitutu Jožef Štefan, so pokazale, da se otroci, ki jih matere niso dojile, v resnici nikoli pristno ne nasmehnejo. Meritve srčnega elektromagnetnega polja dojenih otrok in tistih, ki so zrasli na steklenički, kažejo izrazito različne vrednosti. Ker pristen nasmeh brez tiste prave čustvene vezi med otrokom in materjo, ki pa se lahko vzpostavi samo in izključno ob dojenju, sploh ni mogoč. Kemija ne naredi svojega in tak otrok ni sposoben čutiti pristne življenjske radosti. Nedojeni otroci nasmeh vedno kvečjemu glumijo. *Starulji, neskončno zlobno.* Sfejkal ti je prvi nasmeh, ha, ha, ha ... Tvoj otrok ti je prvi nasmeh sfejkal, ha, ha, ha ... V resnici se sploh ne zna nasmejati, saj ni bil čisto nič dojen! Ha, ha, ha. Tisti, ki fejkajo nasmeh, so defektni. V resnici je ... defekten. Tvoj otrok je defekten, ha, ha, ha, he, he, he, hi, hi hi

10. Dost mam! -

OTROK: Dost, mami ...

STARULJA: Ja. Dost mam.

Starulja s pogledom poskenira prostor in v največji, bleščeč papir zaviti škatli z rdečo pentljo na vrhu zasluti tisto, kar ta hip najbolj nujno potrebuje. Vstane, odloži otroka in odpre božično darilo. Notri je velika sekira s srebrnim rezilom. Starulja vzame sekiro v roke in razseka The Vrata na trske.

STARULJA: Jaz vem, da si se mi nasmehnil. – Dajva, narediva ognjišče.

THE VRATA: *Nemočno sikajoč še zadnji žolč počasi obmolkaajo.* Prekleta manipulatorska pizda

frigidna kosmata mozoljasta! Lovača smrdeča! Lezbijka, strah kurcev! Nimfomanska povzpetnica, riba zafnana, pizda uscana, maternica jalova, luknja neizobražena ...

11. Pravljica o drevesu.

OTROK: Nekoč, predavnimi časi, je za devetimi gorami in za devetimi vodami v temnem gozdu raslo veličastno Svetlo drevo, ki pa je bilo zelo potrto. Gozdar je bil milega srca, je začutil žalost drevesa: „Svetlo drevo, še včeraj si srečno in igrivo stegovalo veje k širnemu nebu ter si želelo v neskončnost. Kaj se je zgodilo, da si se tako užalostilo?“ – Drevo je za trenutek oklevalo, potem pa je gozdarju zaupalo svojo bolečino: „Spoznalo sem, da bo prišel čas, ko bom moralo umreti, želim pa si živeti večno.“ Gozdar se je nasmehnil in skrivnostno odvrnil: „Če mi dovoliš, da te posekam, Svetlo drevo, ti obljubim, da boš živelo večno.“ Svetlo Drevo je zatrepetalo, saj je potrebovalo mnogo, mnogo let, da je zraslo skoraj prav do lune, neba in zvezd. Kaj, če se ga je drvar namenil ubiti? – Vendar je bila želja po večnosti močnejša od strahu in tako je trepetaje prislonilo svoje deblo ob gozdarjevo sekuro. – Ko je sekira udarila devetič, je drevo padlo.– Gozdar je iz debla izsekal srce Svetlega drevesa in ga odložil na mizo v svoji delavnici, kjer ga je pustil ležati dolgo, dolgo ... Svetlo drevo je bilo prepričano, da je nanj pozabil. – Osamljeno in zapuščeno se je počutilo prevarano in z vsakim dnem bolj je obžalovalo svojo naivnost, v kateri je nasedlo sladkim gozdarjevim besedam. – Nekega dne pa je v gozdarjevo delavnico vstopila ženska sedeminštiridesetih let in rekla: „Gozdar, jaz sem ženska sedeminštiridesetih let in v sebi slutim zvok. Potrebujem instrument.“ Ker je bila ženska sedeminštiridesetih let zelo, zelo lepa, ji je želel gozdar nemudoma ustreči. Spomnil se je na odloženo srce, vzela ga je v roke in zašepetal: „Napočil je čas. Tvoj les je postal popoln.“ Delal je noč in dan in iz lesenega srca Svetlega drevesa stesal čudovito violino. Podaril jo je ženski sedeminštiridesetih let. Zaigrala je nanjo pesem z naslovom Odmev čiste večnosti, ki je bila tako lepa, da jo je gozdar nemudoma zasnil. Poročila sta se in imela otroke, eden izmed njih sem tudi jaz, še neimenovani. – In Svetlo drevo je bilo srečno.

12. Imenovanje.

STARULJA: Ime potrebuješ. Imenovati te moram. Toda kako naj te imenujem, če ne vem, kdo si?

OTROK: Star.

STARULJA: Star, Star ... Star kot zvezda?

OTROK: Star, Star.

STARULJA: Potem ostane meni samo še Ulja. Bi ti bilo všeč, če bi bilo tvoji mami ime Ulja?

OTROK: Ne.

STARULJA: Tudi meni ne bi bilo všeč. Torej si izberi druge črke.

OTROK: Čebelnjak.

STARULJA: Hm. – Ulj?

OTROK: Panj.

STARULJA: Ulj.

OTROK: Ja.

STARA: Dobro, Ulj. Podarjam ti tri črke svojega imena in te blagoslavljam: bodi vedno poln medu. *Zapoje.* Lalalaj ... ralajnananaj... nanaj ... nananj ...

ULJ: *Pritegne.* Lalalaj ... ralajnananaj... nanaj ... nananj.

STARA: Zelo mi je žal, ker sem bila groba s teboj. Nisem vedela, kdo si in zelo sem bila žalostna, ko nisem imela mleka zate. Oprosti mi, Ulj. – Vsak čas bo tema in na nebu se bodo prižgale svetle zvezde. Boš videl, kako so daleč. Visoko, visoko. To je zato, da imajo otroci dovolj prostora, da rastejo, veš? In tudi ti boš rasel, visoko, visoko, prav tja med svoje zvezde. Jaz bom tu spodaj kurila ogenj, kuhala čaj in pazila, da kje ne padeš preveč globoko, in ko se boš kdaj sklonil k meni, se bova kot mati in sin pogovarjala o življenjskih rečeh. O tem, kaj se nama zdi pomembno. Meni se zdi pomembno, da ne klatiš zvezd z neba, da si nežen z njimi, ko si boste enkrat iz oči v oči. Zato ti bom vedno, ko boš še majhen in boš v mojem naročju pil moje mleko, pela pesmice o zvezdnih kravah in njihovih medu polnih vimenih.

STARA: *Zaziba Ulja in mu zapoje uspavanko, npr. pesem Lačnega Franza „Čustveno stanje mlade krave“.* Lalalaj ... ralajnananaj... nanaj ... nananj ... Pozneje gluho noč pretrga jok.

Svetla zvezda se utrne in osvetli nebo.

Zgodaj zjutraj trije kralji na vrata trkajo.

Okoli bradavic se ji zarišejo mokri medeni kolobarji. Ulj ji razgali dojko, poišče z usteci bradavico in pije.